

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/282/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813221020
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3813221020.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, Q., zastúpeného JUDr. L. N., advokát s.r.o., so sídlom Q., S. XX, proti žalovanému: L. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. X/XX, XXX XX U., o zaplatenie 2.160,00 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. februára 2016, č.k. 9C/15/2014-102, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým v záhlaví identifikovaným rozsudkom v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zo strany žalovaného zaplatenia nájomného vo výške 2.160 eur, spolu s príslušným úrokom z omeškania. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Vyššie uvedeným rozhodnutím tak bolo rozhodnuté o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia nájomného za obdobie mesiacov december 2010 až júl 2011, ktoré bolo, vychádzajúc zo žaloby, medzi stranami sporu dohodnuté za užívanie miestnosti v dome žalobcu vo výške 135,- eur mesačne, resp. 270,- eur mesačne pri užívaní miestnosti iba jedným nájomcom. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na zistení existencie nájomného vzťahu, založeného „zmluvou o podnájme“ zo dňa 01.08.2010, uzatvorenej medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom. Spornú otázku ukončenia nájmu, ktorá bola pre danosť uplatneného nároku rozhodujúca, súd prvej inštancie posúdil vychádzajúc zo skutkových zistení, že nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 01.08.2011, pričom však došlo k jej predčasnému ukončeniu, a to dohodou k 30.09.2010. Svoj záver o predčasnom ukončení nájomného vzťahu založil na tom, že žalobca v listine zo dňa 29.09.2010 označenej „Zápisnica o skončení zmluvy o podnájme, uzatvorenej dňa 01.08.2010“ prejavil vôľu skončiť nájom so žalovaným dohodou k 30.09.2010. I keď žalovaný túto listinu nepodpísal, doručil žalobcovi listinu zo dňa 01.10.2010, označenú ako „Ukončenie Zmluvy o podnájme“, v ktorej prejavil vôľu, že ukončenie nájmu akceptuje, i keď vyjadril výhrady k faktickému postupu žalobcu. Došlo teda k zhode vôle žalobcu a žalovaného ukončiť nájom k 30.09.2010, i keď ich prejav nebol na tej istej listine, čo je však v tomto prípade prípustné (§ 40 ods. 3 OZ). Nájomná zmluva dohodnutá medzi účastníkmi na dobu určitú, sa tak neskončila uplynutím doby na ktorú bola dojednaná, ale dohodou k 30.09.2010, pretože pri vyššie uvedenom náležitom hodnotení vykonaných dôkazov z nich existencia takejto dohody o skončení nájmu vyplýva. Uviedol, že je nesporné tvrdenie obidvoch strán, že žalovaný sa odsťahoval po vzájomnom konflikte dňa 29.09.2010 a kľúče od priestorov ponechal k dispozícii žalobcovi, preto je nedôvodné tvrdenie žalobcu, že priestory nemohol prenajímať. Navyac svedok potvrdil, že sa nasťahoval do nájmu po doporučení žalovaného a ak je v zmluve dojednané, že má nájomca zadovážiť adekvátnu

náhradu, keďže zmluva takýto postup - nájdenie adekvátnej náhrady nešpecifikuje, je možné postup, ktorý v tejto veci nastal, teda doporučené ďalšej osoby na uzatvorenie zmluvy o nájme považovať za „ nájdenie adekvátnej náhrady s následkom predčasného jednostranného skončenia nájmu. Aj v listine zo dňa 08.11.2010, v ktorej žalobca vyzýval žalovaného na úhradu nájomného, je zrejmé, že žalobca považuje zmluvu za ukončenú jednostranným úkonom žalovaného. Keďže teda v období, za ktoré žalobca požaduje zaplatenie nájomného od žalovaného už podľa názoru súdu nájomný vzťah netrval, je žaloba na zaplatenie nájmu od 01.12.2010 do 01.8.2010 v celom rozsahu nedôvodná a súd ju preto zamietol.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 663, § 671 ods. 1, § 676 ods. 1, § 40 ods. 3 Obč. zákonníka.

4. O trovách konania súd rozhodol za aplikácie ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu, alternatívne jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že uplatnil tiež náhradu trov konania vzniknutých mu tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. (v konaní došlo k vade spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav), ďalej v ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) a v konečnom dôsledku vychádzajúc z obsahu odvolania, uplatňujúc tiež dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) namietal správnosť záveru súdu prvej inštancie v tom smere, že došlo k zhode vôle žalobcu a žalovaného ukončiť nájom ku dňu 30.09.2010. Podľa jeho názoru súd opomenul skutočnosť, že akákoľvek zmluva predstavuje dva obsahovo zhodné prejavy vôle, čo však v danom prípade splnené nebolo, keďže účastníci v svojich vlastných predložených návrhoch na ukončenie nájmu upravili odlišné dôvody a podmienky ukončenia nájmu. Z uvedeného dôvodu preto nemohlo dôjsť k uzavretiu dohody o ukončení nájmu. Nebolo zohľadnené ust. § 44 ods. 2 OZ. Žalovaný nepreukázal, že návrh žalobcu prijal. K akceptácii žalobcom predloženého návrhu zo strany žalovaného nedošlo, z ktorého dôvodu nebolo možné vychádzať z toho, že nájomný vzťah bol ukončený. Zo strany žalobcu nebol akceptovaný list žalovaného a ďalších dvoch nájomníkov zo dňa 01.10.2010, v ktorom bola vyjadrená vôľa žalovaného ukončiť nájomný vzťah so žalobcom za predpokladu, že žalobca splní určité požiadavky v liste formulované, ktoré však splnené neboli, a preto žalovaný nepovažoval taktiež nájom za ukončený. Krajské sudy v Žiline a v Trnave v konaniach, ktoré viedol žalobca proti ďalším dvom nájomcom, ktorí ukončovali nájom spoločne so žalovaným v rovnakom období, taktiež dospeli k záveru, že nájomný vzťah neskončil dohodou, ale až uplynutím lehoty. Okresný súd v Čadci v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline v konaní, v ktorom žiadal žalobca nájomné od nájomcu T. F. za prvé mesiace nájmu, žalobcovi vyhovel a v ďalšom konaní, kde žiadal nájomné za ďalšie obdobie, žalobe nevyhovel, avšak na základe iného dôvodu, ako to urobil v tejto veci súd prvej inštancie. Okresný súd Čadca uviedol, že nájomný vzťah trval do skončenia dohodnutého obdobia a tiež uviedol, že nie je pri tom podstatné, či žalovaný (T. F.) užíval nehnuteľnosť. Právne posúdenie súdom prvej inštancie, preto nemožno považovať za správne. Nájomná zmluva dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným na dobu určitú sa tak podľa názoru žalobcu skončila uplynutím doby a nie dohodou ku dňu 30.09.2010. Akákoľvek odlišná interpretácia skutkovej situácie je v rozpore s ust. § 40 ods. 2, 3 a § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vznik zmluvy predpokladá, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu a bez výhrad. Prijatie návrhu so zmenami, akými sú napr. dodatky, výhrady, či obmedzenia, sa považuje za odmietnutie návrhu a súčasne za nový návrh druhej strany na uzavretie zmluvy. V súlade s vyššie uvedeným, nemožno list žalovaného zo dňa 01.10.2010 považovať za prijatie návrhu o ukončení zmluvného vzťahu, ktorý vyjadril žalobca v zápisnici o skončení zmluvy o podnájme. Neboli dodržané ani ďalšie zákonné a zmluvné ustanovenia upravujúce skončenie nájmu. V súvislosti s tým poukázal na čl. IV ods. 2 až 4 zmluvy o podnájme, v súlade s ktorými článkami nedošlo medzi zmluvnými stranami k vzájomnej dohode o predčasnom ukončení nájmu, a to nielen písomne, ale ani ústne, konkludentne, či inak. Pokiaľ sa súd v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia venoval hodnoteniu konania žalobcu, ktoré podľa jeho názoru malo vykazovať známky rozporu s dobrými mravmi, namietal, že v rámci

súdneho konania nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by sa žalobca mal akýmkoľvek spôsobom dopúšťať porušovania dobrých mravov. Jeho správanie bolo vždy korektné, na rozdiel do žalovaného, kde menovite list žalovaného, datovaný dňom 01.10.2010, vzbudzuje, podľa jeho názoru, pochybnosti o jeho súladnosti s dobrými mravmi. Žalovaný a ostatní nájomníci, ktorí chceli ukončiť nájomný vzťah so žalobcom, postupovali spoločne a účelovo. Keďže k ukončeniu nájmu nedošlo, nemohol žalobca vedieť, či žalovaný do nehnuteľnosti opäť nepríde bývať. Súd nemôže chrániť takéto správanie účastníkov, ktoré je v rozpore so zmluvou, pokiaľ zmluva nie je v rozpore so zákonom a opomínať tak zásadu „pacta sunt servanda“, t.j. dohody treba zachovávať. Pokiaľ sa žalovaný opiera o výpovede svedkov z iných konaní, tak na tieto nie je možné v tomto konaní prihliadať, keďže dôkaz výsluchom svedkov v tomto konaní nebol vykonaný. Rovnako nesúhlasil s tým, že by nájomná zmluva mala byť nejasnou až zmätočnou v časti výšky nájomného. Právny zástupca žalobcu pripojil k odvolaniu aj tzv. doplnenie odvolania spracované samotným žalobcom, v ktorom tento podrobne poukazuje na celý priebeh zmluvného vzťahu účastníkov konania, pričom v zásade sa pridriava skutočností uvádzaných ním v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ktorých obsah v odvolaní opakuje.

6. Žalovaný nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Od 1. júla 2016 (po rozhodnutí súdu prvej inštancie) nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

10. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

11. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

12. Odvolací súd, ktorý pristúpil k rozhodovaniu v tejto veci po 01.07.2016, postupoval v odvolacom konaní v súlade s prechodným ustanovením § 470 ods. 1 CSP podľa tohto zákona, pričom v súlade s § 470 ods. 2 CSP posudzoval procesné podmienky podľa právneho stavu existujúceho v čase rozhodnutia veci súdom prvej inštancie a odvolania podaného za platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.). Odvolací súd tak rešpektuje základné princípy CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov a naplnenie princípu právnej istoty odvolacieho konania, ktoré začalo za platnosti a účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP).

13. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a tiež ani podľa b/ CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu možnosti stranám sporu konať pred súdom, od 01.07.2016 k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám

uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na konkrétnych zisteniach plynúcich z vykonaného dokazovania, z ktorého zisteného skutkového stavu dovodil tiež správne právne závery pri správnom aplikovaní príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Odvolacím prieskumom nebola tak zistená ani žalobcom namietaná existencia vady spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci v dôsledku nepoužitia správneho ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zisteného skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), ani existencia tzv. inej vady, spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

14. Posúdením zostávajúceho obsahu odvolania považoval odvolací súd za podstatné odvolacie námietky žalobcu, a to jeho tvrdenia o tom, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku ukončenia zmluvného vzťahu pred uplynutím doby, na ktorú bol tento dojednaný, keďže medzi stranami zmluvy nedošlo ku konsenzu, teda k vzájomnej akceptácii žiadneho úkonu, ktorý voči sebe produkovali, obsahujúceho prejav vôle smerujúci k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu, ktorý by bol spôsobilý k záveru, ktorý vyvodil súd prvej inštancie, v dôsledku čoho zmluvný vzťah založený zmluvou zo dňa 01.08.2010 bol ukončený až uplynutím doby, na ktorú bol dojednaný, nesprávnosť ktorých skutkových záverov viedlo k nesprávnym skutkovým záverom a nesprávne právnemu posúdeniu veci, čím uplatnil dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. - teraz § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP.

15. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 132 O.s.p. (teraz § 191 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

16. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

17. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

18. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP (do 30.06.2016 podľa § 132 O.s.p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ust. § 676 ods. 1 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka vychádzajúc zo zistenia, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie nájomného za mesiace december 2010 až júl 2011, keďže došlo k predčasnému ukončeniu nájomného vzťahu k 30. 09. 2010 je nedôvodný, preto žalobe nevyhovel a žalovanému, ako neúspešnej strane v spore, náhradu trov konania nepriznal. Vyššie uvedené odvolacie námietky sú prakticky totožné s námietkami, ktoré žalobca prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP (do 30.6.2016 podľa § 157 ods. 2 OSP). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku pokiaľ ide o skutkové a právne závery týkajúce sa predčasného ukončenia zmluvného vzťahu medzi stranami sporu a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

19. V preskúmvanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že strany sporu uzatvorili dňa 01.08.2010 nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol nájom samostatne zariadenej izby v rodinnom dome vlastnicky patriacom žalobcovi, nachádzajúcom sa v Q., pričom v zmysle čl. IV. si strany zmluvy dohodli dobu trvania nájmu od 01.08.2010 do 01.08.2011.

20. Žalobca v spore uplatňuje nárok voči žalovanému na zaplatenie dojednaného nájomného za obdobie mesiacov december 2010 až júl 2011. Súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú, keď vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k ukončeniu nájomného vzťahu

došlo pred uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý, a to ku dňu 30.09.2010, v dôsledku čoho absentuje právny dôvod na priznanie uplatneného nároku, pretože v období, za ktoré žalobca požaduje zaplatenie nájomného od žalovaného, už nájomný vzťah netrval. Žalobca v odvolaní namieta správnosť posúdenia zásadnej otázky, majúcej rozhodujúci vplyv na dôvodnosť uplatneného nároku, a to otázky skončenia nájomného vzťahu pred uplynutím dojednanej doby nájmu.

21. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že otázkou, či medzi účastníkmi došlo k ukončeniu nájomného vzťahu založeného zmluvou zo dňa 01.08.2010 pred uplynutím doby, na ktorú bol tento dohodnutý (do 01.08.2011), resp. či tento nájomný vzťah trval až do uplynutia doby, na ktorú bol dohodnutý, sa zaoberal súd už v konaní vedenom pred Okresným súdom Prievidza pod č. 10C/96/2011, v ktorom konaní žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie nájomného voči žalovanému za obdobie mesiacov september až november 2010. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že po tom, ako súd prvej inštancie v uvedenom konaní rozsudkom zo dňa 06. augusta 2013 pod č.k. 10C/96/2011-144 žalobe vyhovel, v dôsledku odvolania podaného žalovaným, Krajský súd Trenčín ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 17. septembra 2014 pod č.k. 17Co/1017/2013-164 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal k náhrade trov konania žalovanému, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.11.2014. Dovolanie podané žalobcom proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. apríla 2016 pod č. 2Cdo/172/2015-187 odmietnuté.

22. Odvolací súd vo vyššie uvedenom konaní, za rozhodujúci dôkaz pre vyriešenie otázky, či došlo medzi účastníkmi k ukončeniu zmluvného vzťahu považoval (identicky ako súd prvej inštancie a tiež odvolací súd v preskúmvanej veci) obsah listiny označenej ako "Zápisnica o skončení zmluvy o podnájme, uzatvorenej dňa: 1.8.2010". Okrem obsahu špecifikujúceho, že obsah uvedenej listiny sa týka nájomného vzťahu, z ktorého nárok je uplatnený v tomto konaní, je v bode 2 listiny uvedené: "dňa sa majiteľ a hore uvedený podnajíomník dohodli na skončení podnájmu v zmluve uvedeného priestoru k: 30.09.2010, pri dodržaní zmluvne dohodnutých podmienok". Listina ďalej obsahuje dôvod ukončenia nájmu, a to hrubé porušenie podmienok nájmovej zmluvy zo strany žalovaného, ako aj konštatovanie, že žalovaný odmieta zaplatiť doplatky za užívanie miestnosti iba jedným nájomcom vo výške 67,- eur za august 2010 a vo výške 135,- eur za september 2010. Listina je datovaná dňa 29.09.2010 a je podpísaná žalobcom s vyhradeným miestom na podpis žalovaného. Ten listina neobsahuje. Uvedená listina obsahuje jednoznačný prejav vôle žalobcu ukončiť nájomný pomer so žalovaným. Nebolo medzi stranami sporné, že dňa 29.09.2010 žalovaný prenajatý priestor vypratal a od tohto dňa neužíval. Z listiny "Ukončenie Zmluvy o podnájme" bolo zistené, že túto adresu žalovaný spolu s ďalšími nájomcami žalobcovi a je datovaná dňom 01.10.2010. V listine žalovaný okrem poukazu na viaceré porušenia nájmovej zmluvy zo strany žalobcu uvádza, že priestory prenechal v čistom a nepoškodenom stave a kľúče nechal u spolubývajúceho L., ktorý v podnájme zostáva. Listina je podpísaná žalovaným. Z názvu, ako aj z obsahu uvedenej listiny týkajúceho sa stavu prenajatých priestorov po odchode žalovaného, odovzdania kľúčov a poukazu, že iný nájomca v nájme zostáva je zrejmé, že listina vyjadruje vôľu žalovaného považovať nájomný vzťah za ukončený. Nebolo sporné, že uvedenú listinu žalobca prevzal. Za aplikácie ust. § 676 ods. 1 a § 40 ods. 3 Obč. zákonníka, vychádzajúc z vyššie uvedených skutkových zistení dospel odvolací súd v uvedenom konaní k záveru o nemožnosti vyhovieť žalobe vzhľadom k skutočnosti, že v období, za ktoré žalobca požadoval v uvedenom konaní zaplatenie nájomného od žalovaného, už nájomný vzťah netrval, pretože, podľa jeho názoru, došlo k zhode vôle žalobcu a žalovaného ukončiť nájom k 30.09.2010, teda nájomná zmluva dohodnutá medzi účastníkmi na dobu určitú sa neskončila uplynutím doby, na ktorú bola uzatvorená, čo vyvodil z obsahu listiny zo dňa 29.09.2010, označenej ako „Zápisnica o skončení zmluvy o podnájme uzatvorenej dňa 01.08.2010“, ktorou prejavil žalobca vôľu skončiť nájom so žalovaným dohodou k 30.09.2010, pričom napriek tomu, že žalovaný túto listinu nepodpísal, doručil žalobcovi listinu z 01.10.2010 označenú ako „Ukončenie zmluvy o podnájme“, v ktorej prejavil vôľu, že ukončenie nájmu akceptuje, i keď vyjadril výhrady k faktickému postupu žalobcu, čím napriek tomu, že prejav žalobcu a žalovaného nebol na tej istej listine, čo je v tomto prípade prípustné (§ 40 ods. 3 OZ), došlo k zhode vôle zmluvných strán ukončiť zmluvný vzťah dohodou k 30.09.2010.

23. Teda zásadná otázka z hľadiska posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku v tomto konaní tak bola, ako vyplýva z vyššie uvedeného, už odvolacím súdom právoplatne vyriešená, pričom v záujme stability súdneho rozhodnutia, v súlade s princípom legitímneho očakávania strán sporu v spravodlivé rozhodnutie, nemožno túto otázku posudzovať ani v posudzovanej veci odlišne.

24. Keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na identických skutkových a právnych záveroch ako odvolací súd v konaní vedenom pod č. 17Co/1017/2013, s ktorými sa plne identifikuje tiež odvolací súd v preskúmvanej veci, od ktorých skutkových a právnych záverov nevidí dôvod sa odchyliť, nebolo jeho rozhodnutie spôsobilé k inému, ako k potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, pretože vychádzajúc zo záveru, že medzi stranami došlo k predčasnému ukončeniu nájomného vzťahu dňom 30.09.2010, je nárok na zaplatenie nájomného uplatnený v tomto konaní od žalovaného za obdobie od 01.12.2010 do 01.08.2011 nedôvodný, keďže v danom období už nájomný vzťah medzi stranami netrval.

25. S poukazom na záver o vecnej správnosti skutkových a právnych záverov vo veci posúdenia otázky predčasného ukončenia nájomného vzťahu sa odvolací súd už ďalšími odvolacími námietkami z hľadiska hospodárnosti nezaoberal, keďže tieto sú bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z jednoznačne ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Ústavného súdu Slovenskej republiky.

26. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa skutkových a právnych záverov týkajúcich sa predčasného skončenia zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

27. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, i keď úspešnej strane sporu, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania a to z dôvodu, že tomuto v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).